

Periodisme i política. Viatges d'anada i tornada

LA POLÍTICA I EL PERIODISME A VALÈNCIA A VOLTES ESDEVENEN CARRETERES DE DOBLE SENTIT. EL CAS MÉS RECENT ÉS EL DE LYDIA DEL CANTO, AHIR SECRETÀRIA AUTONÒMICA DE COMUNICACIÓ I AVUI SUBDIRECTORA DEL DIARI 'LEVANTE'.

És, possiblement, la quarta porta de la separació de poders que oblidà Montesquieu, ja que a l'executiu, legislatiu i judicial hi caldria afegir el periodístic. Tot per evitar escenificacions grolleres com que el principal càrrec públic de comunicació d'un Govern accedisca, de sobte i sense filtres, a la subdirecció del principal diari del país. Uns vasos comunicants amb velocitat d'autopista sense peatge. És el que ha passat a València amb Lydia del Canto i el diari *Levante-EMV*. Un fet que va de boca en boca, però sense superar la intensitat del murmuri, i que a Ximo Puig, president de la Generalitat, se li ha fet bilis a la panxa. Per dues raons. La primera perquè amb Del Canto perd una treballadora de confiança, eficient, a qui contractà per a una campanya política que li ha resultat clarament reeixida. El premi va ser immediat i Puig la nomenà secretària autonòmica de Comunicació. En segon lloc, hi ha la imatge impúdica malgrat les indulgències exigibles als primers 100 dies de govern. La foto fixa no és amable i algú podria dir que els socialistes ja disposen, per via directa, d'una subdirecció al *Levante*. Ben vist, una municció de gran calibre per a la batalla mediàtica. En privat hi ha redactors del diari que asseguren que la nova consigna és que a Compromís, rival i aliat del PSPV al Consell, "ni aigua".

Qui hi ha darrere de l'operació, de totes les operacions? Des de setembre el nou director de *Levante-EMV* és Julio Monreal, un home de la casa i de la causa. De la causa que siga. Algú amb mans expertes de jugador de dòmino que mou les fitxes sense mirar, sense soroll i sense escampar-les massa. Un virtuós d'extremada sensibilitat a la pituitària, condició que permet a certes espècies detectar els amos per qualsevol cantó recòndit. I el tal racó, la nit electoral, era en un *pub*

SERGI
TARÍN

d'estètica londinenca al cor de Ciutat Vella. Allí celebrà la victòria Ximo Puig. I allí acudí, pur instint, Monreal tot i que encara haurien de passar setmanes de pugna entre Mónica Oltra i Puig per desdriar legitimitats i idoneïtats a l'entorn de la presidència. Temps perdut i paper banyat. La biologia, feta Monreal, ja ens havia enviat els senyals inequívocs des dels primers instants, com quan el mal de genolls o l'apegalosa presència de les mosques anuncien la imminència de la pluja.

Monreal va dirigir la secció de València durant anys amb elevades mostres de proximitat a Rita Barberà. Era ben conegut el suport a les tesis municipals sobre la destrucció del Cabanyal i quan la tempesta Gürtel creixia per les pàgines de Política, les de Local esdevienien "Levante feliz" on alcaldessa i regidors trobaven recer. També va ser tertulià de Canal 9, premi ben remunerat per a la il·lustre estirp dels dòcils. I professor de perio-

disme a la Universitat Cardenal Herrera CEU. Un compromís formatiu totalment incompatible amb portades ignominioses com la del 19 de maig passat, en plenes vespres d'urnes, que criminalitzà les protestes ciutadanes contra Barberà assumint fil per randa, i sense contrastar, les tesis dretanes d'una conspiració al carrer orquestrada, precisament, per Compromís. Monreal, responsable de la secció, permeté una maquetació ignominiosa on es publicaren rostres de dones, meres activistes veïnals, vulnerant intimitats i honors i futejant els drets bàsics a la llibertat d'expressió. Monreal, abans de Barberà i ara de Puig per augment de competències, és el mestre i padrí de Lydia del Canto, a qui ja va fixar el 2008 i ara recupera feta tota una subdirectora.

Però l'anterior no és l'únic viatge d'anada i tornada amb el bitllet tancat. L'ex-cap de Política, Jesús Civera, va ser nomenat el passat 18 de setembre conseller d'Aigües de València, totpoderosa empresa a qui Barberà renovà *in extremis* la gestió per 50 anys. Potser tot és coincidència. Potser tot és conseqüència. El cas és que Civera va efectuar, durant anys, un brillant apostolat en favor d'Aigües de València des de les pàgines del diari, amb telefonades a polítics incloses per desmentir denúncies parlamentàries. Enmig de l'ecosistema aquàtic, Civera tindrà en plantilla Nuria Romeral, qui també fou secretària autonòmica, amb Francesc Camps, i directora de Ràdio 9 i que ara compagina l'oficina amb el tribunal, ja que està imputada en la causa que investiga el saqueig a RTVV.

En definitiva, una cadena tròfica amb molts esglaons i un nus de norai amb material cartilaginós de tentacles. I qui sap si tot per un descuit absurd de Montesquieu.

Periodista